

О в ч а р з - а и М о р е - т о . 49.

Единъ Овчаръ пасалъ едно стадо при едно край Морско мѣсто, и нѣкогда като глѣдалъ Морѣ-то, че было ѹхо, пошело мѣ сѣ да Стиде по Морѣ на тзрговкѣж. И като продалъ прѣчее Овцы-тѣ си, и накупилъ формы, отишелъ сѣ корабль по тзрговщинаж. Но понѣже станала дна голѣма фзртѣна, и корабль-а шѣлъ да сѣ оудави, зфѣрлилъ сичкѣй-а товчаръ вз Морѣ-то, и така едка сѣ збавилъ сѣ празенъ корабль. Слѣдъ нѣкои дни минѣлъ отъ тамо нѣкой человекъ, и началъ да похвалѣа тишинѣ-тѣ Морскѣ, (защото послѣчаю было сѣ оутиило.) А Овчаръ-а отвѣщалъ и реклъ: формы мѣ сѣ шжтз пакъ, каквѣто сѣ глѣда, затока сѣ е така оустанило.

Почѣва Приказката: че страданѣя-та ставатъ наѣки а человекъ-тѣ.

Н а р з - а и И в з л а к а - т а . 50.

Наръ-а и Ивзлка-та препирали сѣ кое е отъ дветѣ по хѣваво дърво. И като станали много препирѣнѣя ме-дѣ тѣхъ, Обадила сѣ Кжпина-та тамо близъ отъ единъ лѣтз, и рекла: **Э** дрѣгини! елате да сѣ Оставимъ отъ акѣва препирѣнѣя.

Приказката Обавлѣва: че кога сѣ каратъ занѣшо оври-тѣ, и онѣя който сѣ нишо, трѣдѣтз сѣ да сѣ по-ажатъ, че были и тѣи нѣшо.

В ж р т и ц а - т а . 51.

Вжртѣца-та е едно слѣпо живѣтно. Единъ пѣтъ рекла на мѣйка си: черницѣж, Мѣмо! глѣдамъ прѣдъ Очи-тѣ си. Напоконъ пакъ рекла: напѣлнихъ сѣ сѣ тамѣано-ж Мѣрѣсмаж! Трѣти пѣтъ пакъ рекла: чѣвамъ, че дрѣнка днѣ мѣдно (бакѣрано) камиче. А Мѣйка и отвѣщала и